

ZALECENIE RADY**z dnia 11 lipca 2017 r.****w sprawie krajowego programu reform Zjednoczonego Królestwa na 2017 r. oraz zawierające opinię Rady na temat przedstawionego przez Zjednoczone Królestwo programu konwergencji na 2017 r.**

(2017/C 261/27)

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 121 ust. 2 i art. 148 ust. 4,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1466/97 z dnia 7 lipca 1997 r. w sprawie wzmocnienia nadzoru pozycji budżetowych oraz nadzoru i koordynacji polityk gospodarczych⁽¹⁾, w szczególności jego art. 9 ust. 2,

uwzględniając zalecenie Komisji Europejskiej,

uwzględniając rezolucje Parlamentu Europejskiego,

uwzględniając konkluzje Rady Europejskiej,

uwzględniając opinię Komitetu Zatrudnienia,

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno-Finansowego,

uwzględniając opinię Komitetu Ochrony Socjalnej,

uwzględniając opinię Komitetu Polityki Gospodarczej,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W dniu 16 listopada 2016 r. Komisja przyjęła roczną analizę wzrostu gospodarczego, rozpoczynając tym samym europejski semestr na rzecz koordynacji polityki gospodarczej w 2017 r. Priorytety określone w rocznej analizie wzrostu gospodarczego zostały zatwierdzone przez Radę Europejską w dniach 9–10 marca 2017 r. W dniu 16 listopada 2016 r. na podstawie rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1176/2011⁽²⁾ Komisja przyjęła sprawozdanie przedkładane w ramach mechanizmu ostrzegania, w którym nie wskazała Zjednoczonego Królestwa jako jednego z państw członkowskich, w przypadku których przeprowadzona zostanie szczegółowa ocena sytuacji.
- (2) Sprawozdanie krajowe na 2017 r. dotyczące Zjednoczonego Królestwa zostało opublikowane w dniu 22 lutego 2017 r. Zawiera ono ocenę postępów Zjednoczonego Królestwa w realizacji zaleceń dla tego kraju, przyjętych przez Radę w dniu 12 lipca 2016 r., działań następczych podjętych w związku z zaleceniami dla tego kraju z poprzednich lat, a także postępów Zjednoczonego Królestwa w realizacji jego krajowych celów w ramach strategii „Europa 2020”.
- (3) Zjednoczone Królestwo przedłożyło swój krajowy program reform na 2017 r. w dniu 21 kwietnia 2017 r., a swój program konwergencji na 2017 r. w dniu 27 kwietnia 2017 r. W celu uwzględnienia powiązań między tymi dwoma programami poddano je jednoczesnej ocenie.
- (4) Odpowiednie zalecenia dla poszczególnych krajów znalazły odzwierciedlenie w programowaniu europejskich funduszy strukturalnych i inwestycyjnych (EFSI) na lata 2014–2020. Zgodnie z art. 23 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1303/2013⁽³⁾ Komisja może zwrócić się do państwa członkowskiego z wnioskiem o dokonanie przeglądu oraz zaproponowanie zmian w umowie partnerstwa i odpowiednich programach, gdy jest to konieczne do wsparcia realizacji stosownych zaleceń Rady. Komisja przedstawiła dalsze szczegółowe informacje dotyczące wykorzystania przez nią tego przepisu w wytycznych w sprawie stosowania działań łączących skuteczność EFSI z należytym zarządzaniem gospodarczym.

⁽¹⁾ Dz.U. L 209 z 2.8.1997, s. 1.

⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1176/2011 z dnia 16 listopada 2011 r. w sprawie zapobiegania zakłóceniom równowagi makroekonomicznej i ich korygowania (Dz.U. L 306 z 23.11.2011, s. 25).

⁽³⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1303/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. ustanawiające wspólne przepisy dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego, Funduszu Spójności, Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich oraz Europejskiego Funduszu Morskiego i Rybackiego oraz ustanawiające przepisy ogólne dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego, Funduszu Spójności i Europejskiego Funduszu Morskiego i Rybackiego oraz uchylające rozporządzenie Rady (WE) nr 1083/2006 (Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 320).

- (5) Zjednoczone Królestwo jest obecnie objęte funkcją naprawczą paktu stabilności i wzrostu. Jeżeli Zjednoczone Królestwo osiągnie terminową i trwałą korektę w roku 2016–2017, w roku 2017–2018 zostanie objęte funkcją zapobiegawczą paktu stabilności i wzrostu oraz będzie podlegać przejściowym ustaleniom dotyczącym zgodności z regułą dotyczącą zadłużenia. W programie konwergencji na 2017 r. rząd przewiduje, że skoryguje nadmierny deficyt do roku budżetowego 2016–2017 zgodnie z zaleceniem Rady z dnia 19 czerwca 2015 r. i osiągnie deficyt nominalny w wysokości 2,7 % PKB. Następnie deficyt nominalny ma nieznacznie wzrosnąć do 2,8 % PKB w roku 2017–2018, natomiast w roku 2018–2019 ma spaść do 1,9 % PKB. Program konwergencji nie obejmuje średniookresowego celu budżetowego. Zgodnie z programem konwergencji zakłada się, że relacja długu sektora instytucji rządowych i samorządowych do PKB utrzyma się zasadniczo na stabilnym poziomie 87,5 % w latach od 2016–2017 do 2018–2019, a następnie spadnie do 84,5 % PKB w roku 2020–2021. Scenariusz makroekonomiczny, na którym oparto te prognozy budżetowe, jest optymistyczny. Środki służące osiągnięciu planowanego deficytu docelowego są wprawdzie zasadniczo dokładnie określone, jednak ryzyko pogorszenia się perspektyw makroekonomicznych zagraża osiągnięciu planowanej redukcji deficytu.
- (6) W dniu 12 lipca 2016 r. Rada zaleciła, aby Zjednoczone Królestwo rozwiązało problem nadmiernego deficytu do roku 2016–2017 i, po korekcie nadmiernego deficytu, dokonało korekty fiskalnej w wysokości 0,6 % PKB w roku 2017–2018, dążąc do osiągnięcia minimalnego średniookresowego celu budżetowego. Według prognozy Komisji z wiosny 2017 r. deficyt nominalny ma osiągnąć 2,7 % PKB w roku 2016–2017, zgodnie z poziomem docelowym zalecanym przez Radę. W roku 2017–2018 istnieje ryzyko pewnego odchylenia od wymogu funkcji zapobiegawczej.
- (7) Przewiduje się, że Zjednoczone Królestwo – w świetle swojej sytuacji fiskalnej, a w szczególności poziomu zadłużenia – dokona dalszej korekty w celu osiągnięcia właściwego średniookresowego celu budżetowego. Zgodnie ze wspólnie uzgodnioną macierzą dostosowań na mocy paktu stabilności i wzrostu korekta ta wymaga uzyskania stopy wzrostu nominalnego publicznych wydatków pierwotnych netto ⁽¹⁾ nieprzekraczającej 1,8 %. Odpowiadałoby to rocznej korekcie strukturalnej w wysokości 0,6 % PKB. Przy założeniu niezmiennego kursu polityki istnieje ryzyko pewnego odchylenia od tego wymogu w latach 2017–2018 i 2018–2019 rozpatrywanych łącznie. Jednocześnie pobieżne analizy nie wskazują, aby Zjednoczone Królestwo spełniło warunki przejściowych ustaleń dotyczących zgodności z regułą dotyczącą zadłużenia w roku 2017–2018, lecz przewiduje się, że spełni te warunki w roku 2018–2019. Ogólnie rzecz biorąc, Rada jest zdania, że w celu spełnienia warunków paktu stabilności i wzrostu. Zjednoczone Królestwo powinno być przygotowane na wprowadzenie dalszych środków w roku 2017–2018. Jak przewidziano w rozporządzeniu (WE) nr 1466/97, w ocenie planów i wyników budżetowych należy wziąć jednak pod uwagę saldo budżetowe państwa członkowskiego przy uwzględnieniu warunków koniunkturalnych. W komunikacie Komisji towarzyszącym zaleceniom dla poszczególnych krajów przypomniano, że przyszła ocena będzie musiała uwzględniać cel, którym jest osiągnięcie kursu polityki fiskalnej wzmacniającego obecne ożywienie koniunktury i jednocześnie zapewniającego stabilność finansów publicznych Zjednoczonego Królestwa. W związku z tym Rada odnotowuje, że Komisja zamierza dokonać wszechstronnej oceny zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1466/97, w szczególności w świetle sytuacji koniunkturalnej w Zjednoczonym Królestwie.
- (8) Inwestycje sektora prywatnego niezmiennie utrzymują się na poziomie znacznie poniżej średniej w Unii, a inwestycje publiczne – nieznacznie poniżej tej średniej. Wydajność jest znacznie poniżej średniej grupy G7 i nie zmieniła się od 2008 r. Rząd w swojej polityce priorytetowo traktuje zwiększenie inwestycji, aby pobudzić wzrost wydajności. Kluczowym wyzwaniem jest usunięcie znacznych niedociągnięć, jeśli chodzi o przepustowość i jakość sieci infrastruktury w Zjednoczonym Królestwie. Zagęszczenie ruchu drogowego jest wysokie, a przepustowość linii kolejowych coraz mniej odpowiada szybko rosnącemu zapotrzebowaniu. Coraz pilniejsza staje się również potrzeba zwiększenia inwestycji w wytwarzanie energii z nowych źródeł oraz w zdolności w zakresie dostaw. W krajowym programie rozwoju infrastruktury (ang. *National Infrastructure Delivery Plan*) określono ambitne plany poprawy infrastruktury gospodarczej w Zjednoczonym Królestwie, a w 2016 r. podjęto szereg decyzji inwestycyjnych dotyczących dużych projektów w zakresie transportu i energii. Nadal jednak istnieją obawy, czy osiągnięty zostanie odpowiedni poziom inwestycji publicznych i inwestycji sektora prywatnego, aby zlikwidować niedociągnięcia infrastrukturalne w odpowiednim czasie i w sposób racjonalny pod względem kosztów. Poważnym wyzwaniem dla Zjednoczonego Królestwa jest potrzeba zwiększenia podaży nieruchomości mieszkalnych. Utrzymujący się niedobór mieszkań przyczynia się do wysokich i wciąż rosnących cen nieruchomości oraz powoduje znaczące koszty ekonomiczne i społeczne, w szczególności na obszarach o znaczącym wzroście gospodarczym. Zreformowany system planowania przestrzennego oraz szereg uzupełniających polityk dotyczących nieruchomości mieszkalnych nieco wsparły wzrost budownictwa mieszkaniowego. Nadal istnieją jednak ograniczenia podaży

⁽¹⁾ Wydatki publiczne netto to wydatki publiczne ogółem z wyłączeniem wydatków z tytułu odsetek, wydatków na programy unijne w pełni równoważonych dochodami z funduszy unijnych oraz niedyskrecjonalnych zmian w wydatkach na zasiłki dla bezrobotnych. Nakłady brutto na środki trwałe finansowane z zasobów krajowych rozkłada się na okres czterech lat. Uwzględnia się dyskrecjonalne środki po stronie dochodów lub prawnie przewidziany wzrost dochodów. Środki jednorazowe, zarówno po stronie dochodów, jak i wydatków, są saldowane.

nieruchomości, w tym bardzo restrykcyjne i skomplikowane przepisy dotyczące rynku gruntów i budowy nieruchomości mieszkalnych, a podaż nowych nieruchomości nie pokrywa rosnącego popytu.

- (9) Główne dane liczbowe dotyczące rynku pracy nadal są pozytywne i wskazują na ogólnie niskie bezrobocie długotrwałe i bezrobocie osób młodych. Wciąż jednak możliwa jest poprawa, jeśli chodzi o liczbę osób nieaktywnych, pracowników zatrudnionych w niepełnym wymiarze czasu pracy i nisko uposażonych. Wzrost wynagrodzeń nadal jest niewielki, co wiąże się z niskim wzrostem wydajności. Utrzymują się obawy dotyczące podaży, wykorzystania i rozwijania umiejętności. Odnotowano znaczne postępy w polityce skupiające się na umiejętnościach i ich rozwijaniu dzięki reformom kształcenia technicznego i przygotowania zawodowego. Podniesienie jakości przygotowania zawodowego musi nastąpić w kontekście poziomu zdobywanych kwalifikacji oraz obszaru, w którym te kwalifikacje są zdobywane. Inne, mające strategiczne znaczenie, finansowane możliwości poprawy umiejętności, w szczególności dla osób powyżej 25. roku życia, rozszerzyłyby ofertę umiejętności dla podmiotów państwowych, przedsiębiorstw i osób fizycznych dążących do rozwoju umiejętności. Istnieją również wyzwania związane z podażą opieki nad dziećmi i opieki społecznej, które powodują, iż odsetek kobiet zatrudnionych w niepełnym wymiarze czasu pracy jest wysoki. Reformy systemu opieki nad dziećmi trwają cały czas, lecz realizowane są stopniowo. Prawdopodobnie wraz z całkowitym wdrożeniem niektórych inicjatyw w następujących dwóch latach nastąpi zasadnicza zmiana. Udział dzieci w wieku poniżej trzech lat w formalnym systemie opieki nad dziećmi jest stosunkowo niski. Niedawno wprowadzone środki zwiększają wprawdzie do pewnego stopnia dostępność i przystępność cenową opieki nad dziećmi w wieku trzech i czterech lat, nie rozwiązują jednak kwestii podaży opieki nad dziećmi w wieku poniżej trzech lat. W wyniku uprzednio zapowiedzianych reform i ograniczenia środków, w szczególności w odniesieniu do wsparcia w miejscu pracy, wyniki polityki społecznej, w tym ubóstwo dzieci, mogą być poddane presji w perspektywie krótko- i średniookresowej, w szczególności w kontekście wyższej inflacji. Szczególne zaniepokojenie budzi liczba dzieci w ubóstwie, które żyją w gospodarstwach domowych osób pracujących.
- (10) W ramach europejskiego semestru 2017 Komisja przeprowadziła wszechstronną analizę polityki gospodarczej Zjednoczonego Królestwa, opublikowaną w sprawozdaniu krajowym na 2017 r. Komisja oceniła również program konwergencji na 2017 r. i krajowy program reform na 2017 r., a także działania następcze podjęte w odpowiedzi na zalecenia skierowane do Zjednoczonego Królestwa w poprzednich latach. Komisja wzięła pod uwagę nie tylko ich znaczenie dla stabilnej polityki fiskalnej i społeczno-gospodarczej w Zjednoczonym Królestwie, ale także ich zgodność z unijnymi przepisami i wytycznymi, ze względu na konieczność wzmocnienia ogólnego zarządzania gospodarczego w Unii przez zapewnienie na poziomie unijnym wkładu w przyszłe decyzje krajowe.
- (11) W świetle powyższej oceny Rada przeanalizowała program konwergencji na 2017 r., a jej opinia⁽¹⁾ znajduje odzwierciedlenie w szczególności w zamieszczonym poniżej zaleceniu 1,

NINIEJSZYM ZALECA Zjednoczonemu Królestwu podjęcie w latach 2017 i 2018 działań mających na celu:

1. Kontynuowanie znacznego wysiłku fiskalnego w roku 2018–2019 zgodnie z wymogami funkcji zapobiegawczej paktu stabilności i wzrostu, z uwzględnieniem potrzeby wzmocnienia obecnego ożywienia koniunktury i zapewnienia stabilności finansów publicznych Zjednoczonego Królestwa.
2. Wprowadzenie dalszych środków w celu zwiększenia podaży nieruchomości mieszkalnych, w tym dzięki reformom przepisów dotyczących planowania przestrzennego oraz ich wdrożeniu.
3. Rozwiązanie problemu niedopasowania umiejętności oraz zapewnienie możliwości rozwijania umiejętności, w tym poprzez podniesienie jakości przygotowania zawodowego, oraz zapewnienie innych finansowanych możliwości zdobywania kwalifikacji w drodze dalszego kształcenia.

Sporządzono w Brukseli dnia 11 lipca 2017 r.

W imieniu Rady

T. TÖNISTE

Przewodniczący

⁽¹⁾ Na podstawie art. 9 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1466/97.